"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଜ୍ଞାନର ବୁଲବୁଲ୍ ହୋଇ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା କର, ଯାଞ୍ଚ କର ଯେ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ମୁଁ ନିଜ ସମାନ କରିଛି, ମୋର ଯୋଗର ଚାର୍ଟ କିପରି ଅଛି ?

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭଗବାନ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ କେଉଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଯାହାକି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଭଗବାନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଘରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ନେଇଯିବି । ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ଯଦି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ତେବେ ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଯାଇ ପାରିବ । ନଚେତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ତ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ । କେହି ଚାହାଁନ୍ତୁ ବା ନ ଚାହାଁନ୍ତୁ, ଜବରଦସ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରାଇ ନେଇଯିବି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସୁଛି ସେତେବେଳେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଉଛି, ତେଣୁ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପିଲାମାନେ ପାଠପଢା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁ ଗାୟନ ରହିଛି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ... ଏହି ସବୁ ଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମ ପାଖରେ ଏହି ଗୁଣ ଅଛି ? କାହିଁକି ନା ଯେଉଁମାନେ ହେଉଛନ୍ତି, ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ସେହି ଆଡକୁ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଯିବ । ତେବେ ପଢିବା ପଢାଇବା ଉପରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଆଧାର ରହିଛି । ନିଜ ମନକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛୁ ? ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେବତା ତ କେହି ହୋଇନାହାଁନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରମା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲେ କେତେ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ — ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି ? ଏକଥା କେବଳ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଗୋଟି-ଗୋଟି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇଥାଏ ଯେ କ'ଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି ? ମୋ ପାଇଁ କ'ଣ ସବୁ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ? ସମସ୍ତ ଫୁଲମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଏପରି ଭାବରେ ତ ସମସ୍ତେ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏହା ବଗିଚା ଅଟେ ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ନିଜର ଖୁସିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖମୟ ଜୀବନ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମତଃ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ-ବହୁତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ୟାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପୁଣି ୟାଦ ମିଳିଥାଏ । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ମୁଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛି — ୟାଦର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ମନକୁ ପଚାରନ୍ତୁ ଆମର ୟାଦର ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି ? ଆଉ କାହାକୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛି ? କାହିଁକି ନା ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଜ୍ଞାନର ବୁଲବୁଲ୍ ଅଟ ନା । କେହି ଶୁଆ, ଆଉ କିଏ କ'ଣ ଅଟନ୍ତି ? ତୁମକୁ ପାରା ନୁହେଁ ଶୁଆ ହେବାର ଅଛି । ନିଜର ମନକୁ ପଚାରିବା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି ? କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖରେ ରହୁଛୁ ? ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି ନା । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପୁରୁଷ ଅଥବା ସ୍ତ୍ରୀ ଉଭୟ ମନୁଷ୍ୟ ପରି ହିଁ ଦେଖାଯାଇଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଦେବତା ହେଲାବାଲା ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାକୁ ସମସ୍ତେ ଦୈବୀକୁଳର ସଦସ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଦୈବୀ କୁଳର ସଦସ୍ୟ ହେବ । ସେଠାରେ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ରାଗ-ଦ୍ୱେଷର ଭାବନା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଭଳି ଦୈବୀ ପରିବାରର ହେବା ପାଇଁ ଖୁବ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ପାଠ ମଧ୍ୟ କାଇଦା ଅନୁସାରେ ପଢିବାକୁ ପଡିବ, କେବେ ବି ବନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ । ବେମାର ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ୟାଦ ରହୁ, ଏଥିରେ ତ ମୁଖ ଚଳାଇବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ବାବା ଆମକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁଠାରେ ବି ଥାଅ କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ରୁହ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଏହା କେତେ ସହଜ ଅଟେ, ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଅଧିକ ଧାରଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବସିଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ହଁ, ଆମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସଙ୍ଗ ଛାଡି ଜଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୋଡିଲାବାଲା ତ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ କାହାର ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ଆସୁନଥିବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପରିଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ତରରେ ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହୁ । କେଉଁଆଡେ ବୁଲିବାକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ୟାଦ ରହୁ, ଏଥିରେ ମୁଖ ଚଳାଇବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିନଥାଏ, ଏହା ସହଜ ପାଠପଢା ଅଟେ । ବାବା ପାଠ ପଢାଇ ତୁମକୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥାକୁ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିଥିଲ, ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ପୁଣି ଯିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ବୁଝାଇବା କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ଘରର କାମ-କାର୍ଯ୍ୟ କରି, ଚାଲି-ବୁଲି ନିଜକୁ ଫୁଲ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଆମ ଭିତରେ କିଛି ଗଡବଡ ନାହିଁ ତ ? ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ପାଇଁ ହୀରାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବହୁତ ଭଲ । ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ନିଜେ ମ୍ୟାଗ୍ନିଫାୟ ଗ୍ଲାସ ଅଟ । ତେଣୁ ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋ ଭିତରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ବି ଦେହ-ଅଭିମାନ ନାହିଁ ତ ? ଯଦିଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ପୁରଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି ନା । ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ

ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ଖବରକାଗଜରେ ବାହାର କରିବାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିଯାଉ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କୁହ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଏବେ କେହି ପବିତ୍ର ହୋଇନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଥିଲେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ରହିବେ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅପବିତ୍ର ଅଟେ । ଏଠାରେ ଜଣେ ହେଲେ ବି ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ଦେଇଥାଏ, ଏହା ଅପବିତ୍ର ଶରୀର ଛାଡିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ୟାଦ କରି କରି ତୁମର ଆତ୍ମା ଏକଦମ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ଏକଦମ୍ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆସି ଗର୍ଭମହଲରେ ଥିଲୁ । ପୁଣି ଏତେ ସମୟ ଅଭିନୟ କଲୁ । ଏବେ ଚକ୍ର ପୂରା ହେଲା ପୁଣି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବ । ସେଠାରୁ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବ । ସେଠାରେ ଗର୍ଭ ମହଲ ସମାନ ହେବ । ତଥାପି ବି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା । ଏବେ ନର୍କ ବେଶ୍ୟାଳୟ ବିନାଶ ହୋଇ ଶିବାଳୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏବେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ।

ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଯାଇ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବୁ । କେହି-କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ପ୍ରଜାରେ ଚାଲିଯିବୁ, ଏଥିରେ ବୁଦ୍ଧିର ଲାଇନ୍ ଏକଦମ୍ କ୍ଲିଅର ହେବା ଦରକାର । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ୟାଦ ରହୁ । ଆଉ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ । ଆମକୁ ପବିତ୍ର ବେଗର (ଭିକାରୀ) ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି, ଏଥିରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମନେ ନପଡୁ । ଏହା ପୁରୁଣା, ବିକାରୀ ଶରୀର ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ, ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ନିଜର ଘରକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲ, ଏବେ ବାବା ପୁଣି ତୁମକୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେଉଛି, ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବାନପ୍ରସ୍ଥି ଅଟ । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଯେତେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହି ସମୟରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ । ମୁଁ ଆସି, ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ନେଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମ ଛୋଟ-ବଡ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା । ବାନପ୍ରସ୍ଥ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିନଥିଲ । କେବଳ ସେମିତି ଯାଇ ଗୁରୁ କରୁଥିଲ । ତୁମେ ଲୌକିକ ଗୁରୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧାକଳ୍ପ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଆସିଛ, କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ସ୍ୱୟଂ କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ଛୋଟ-ବଡ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ । ମୁକ୍ତି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିବାର ଅଛି । ଛୋଟ-ବଡ ସମସ୍ତେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଏଥିରେ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ପାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ତ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଏବେ ଶାନ୍ତି ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେତେ ସମୟ ପାଇଁ ଦରକାର ? ଏଠାରେ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ କେହି ଶାନ୍ତି ହୋଇ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ଏହି ଗୁରୁମାନେ ତୁମକୁ ବହୁତ ମେହନତ କରାଇଛନ୍ତି, ମେହନତ କରି, ବୁଲି-ବୁଲି ତୁମେ ଆହୁରି ଅଶାନ୍ତ ହୋଇପଡିଛ । ଏବେ ଶାନ୍ତିଧାମର ମାଲିକ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢାଉଛନ୍ତି । ନିର୍ବାଣଧାମ ଯିବା ପାଇଁ, ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା କେବେ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବୁ । ସମସ୍ତେ ବାନପ୍ରସ୍ଥକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ଜାଣିଛ ଯେ ପ୍ରଥମେ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଅବସ୍ଥା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକ । ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୋ ଘରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ନେଇଯିବି, ଯାହା ପାଇଁ ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଛ । ଏବେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଲେ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଯିବ । ନଚେତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କେହି ଯିବାକୁ ଚାହଁନ୍ତୁ ବା ନ ଚାହାଁନ୍ତୁ, ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ପସନ୍ଦ କର, ନକର, ମୁଁ ଆସିଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇ ଯିବା ପାଇଁ । ମୁଁ ଜବରଦସ୍ତି ମଧ୍ୟ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରାଇ ନେଇଯିବି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବ, ବାକି ସମସ୍ତେ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିବେ । କାହାକୁ ହେଲେ ଛଡାଯିବ ନାହିଁ । ନଗଲେ ଦଣ୍ଡ ଦେଇ ବାଡେଇ ପିଟି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ନେଇଯିବି । ଡ୍ରାମାରେ ଏହିଭଳି ହିଁ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ରୋଜଗାର କରିଗଲେ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭଲ ମିଳିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମା କ'ଣ ସୁଖ ପାଇବେ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଘରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବାକୁ ହେବ । ଶରୀରକୁ ଦାହ କରି ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମୋ ସାଥୀରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୋ ମତରେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭଲ ମିଳିବ । ତୁମେ ମୋତେ ଡାକିଛ ନା ଆସି ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦିଅ, ଏବେ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । କେହି ବି ବଞ୍ଚିବେ ନାହିଁ । ବିକାରୀ ଶରୀର ରହିବାର ନାହିଁ । ତୁମେ ମୋତେ ଡାକିଛ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲେ, ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆରୁ ତୁମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବି । ତୁମର ସ୍ମାରକୀ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଦିଲୱାଡା ମନ୍ଦିର ରହିଛି ନା — ଦିଲ ନେଲାବାଲାଙ୍କର ମନ୍ଦିର, ଆଦିଦେବ ବସିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ବାପଦାଦା ଉଭୟ ଅଛନ୍ତି, ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ଆଦିଦେବଙ୍କୁ ଦେଖୁଛ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଏଠାରେ ବାପଦାଦା ବସିଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ଯେଉଁ ଅଭିନୟ କରୁଛ ତାହାର ଚିହ୍ନ ସ୍ୱରୂପ ସ୍ମାରକୀ ରହିଛି । ମହାରଥୀ, ଘୋଡା ସବାର, ପଦାତିକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତାହା ଜଡ, ଏହା ଚୈତନ୍ୟ, ଉପରେ ବୈକୁଣ୍ଠ ରହିଛି । ତୁମେ ମଡେଲ ଦେଖି ଆସୁଛ, ଦିଲୱାଡା ମନ୍ଦିର କିପରି ଅଟେ, ତୁମେ ତ ଜାଣିଛ, କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହିଭଳି ହିଁ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହେଉଛି, ଯାହା ତୁମେ ଯାଇ ଦେଖିବ । କେହି କେହି ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଏହି

ପାହାଡ ସବୁ ଭାଙ୍ଗି ତୁଟିଯାଇଛି ପୁଣି ଥରେ ହେବ! କିପରି ? ଏହି ଖିଆଲ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏବେ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ବି ନାହିଁ, ପୁଣି ତାହା କିପରି ଆସିବ ? ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ ନା । ତୁମେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରୁଛ । କେହି-କେହି ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡି ପାଠପଢା ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସବୁ କିଛି ଆମେ ନିଜର ହିଁ ତିଆରି କରିବା । ସେହି ଦୁନିଆ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବ । ସେଠାକାର ଫଳ ଫୁଲ ଆଦି ସବୁ ଦେଖିକରି ଆସୁଛନ୍ତି, ଫଳରସ ପିଉଛନ୍ତି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ, ମୂଳବତନରେ ତ ଏସବୁ କିଛି ନାହିଁ । ବାକି ଏସବୁ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ଅଛି । ବିଶ୍ୱ ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ହେବା ଦରକାର । ବାକି ଯଦି କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିବ ତେବେ କହିବେ ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ । ଯେଉଁ ହୀରାନୀଳା ସବୁ ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ ତାହା ପୁଣି କିପରି ହେବ! ପୂଜ୍ୟ କିପରି ହେବେ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ପୂଜାରୀର ଖେଳ ଅଟେ । ଆମେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ.... ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣୁଥିବାରୁ ହିଁ କହୁଛ — ବାବା, କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥିଲୁ । ଆମର ସ୍ମାରକୀ ମନ୍ଦିର ଭାବରେ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ଏହାପରେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେବ । ତୁମର ଏହି ଚିତ୍ର କମାଲର ଅଟେ, କେତେ ରୁଚିର ସହିତ ଆସି ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆରେ କେହି ବି କେଉଁଠି ଦେଖିନାହାଁନ୍ତି । ନା ଏଭଳି ଚିତ୍ର କେହି ତିଆରି କରି ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ । ଏହାର ନକଲ କେହି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଚିତ୍ର ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ପାଦ-ପାଦରେ ପଦ୍ମ ରହିଛି । ଏହା ତୁମର ପାଠପଢାର କଦମ ଅଟେ । ଯେତେ ଯୋଗ କରିବ, ପଢିବ ସେତେ ପଦମ ମିଳିବ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଆସିବ, ତୁମେ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର ହେଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ସୁନ୍ଦର ଥିଲ, ତାହା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ ଥିଲା, କଳିଯୁଗରେ ଶ୍ୟାମ, ଲୌହ ଦୁନିଆ ହୋଇଯାଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ଏହିଭଳି ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ଧରିତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଟାଙ୍ଗରା ହୋଇଗଲାଣି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଧରିତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ହେବ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବ । ଏଭଳି ରାଜଧାନୀର ତୁମେ ମାଲିକ ହେଉଛ । ତୁମେ ଅନେକ ଥର ମାଲିକ ହେଉଛ ମଧ୍ୟ । ତଥାପି ବି ଏଭଳି ରାଜଧାନୀର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ବିନା ପ୍ରାଲବ୍ଧ କିପରି ପାଇବ । ଏଥିରେ ଅସୁବିଧା କିଛି ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁରଲୀ ଛପା ହେଉଛି, ଆଗକୁ ଆହୁରି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ, କୋଟି-କୋଟି ଅନ୍ଦାଜରେ ଛପା ହେବ । ପିଲାମାନେ କହିବେ ଯାହା କିଛି ପଇସା ଅଛି, ସବୁ ଯଜ୍ଞରେ ଲଗାଇ ଦେବୁ, ରଖିକରି କ'ଣ କରିବୁ ? ତୁମେ ଆଗକୁ ଗଲେ ଦେଖିବ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ହେଉଛି । ବିନାଶର ପ୍ରସ୍ତୁତି ମଧ୍ୟ ଦେଖିବ । ରିହର୍ସଲ ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏହା ପରେ ପୁଣି ଶାନ୍ତି ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ପୂରା ପବିତ୍ର ଏବଂ ନିସ୍ୱ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବୁଦ୍ଧିର ଲାଇନ୍ କ୍ଲିଅର ରଖିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ — ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେଲା, ଆମେ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ ।

(୨) ପାଠପଢାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢିବାକୁ ହେବ । ଦେବତା କୁଳର ସଦସ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରୁଛି ? ଖୁସି ରହୁଛି ?

ବରଦାନ:- ନିଜର ଉପାଧିର ସ୍ମୃତି ସହିତ ସମର୍ଥ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ସ୍ୱମାନଧାରୀ ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ସ୍ୱୟଂ ପରମାତ୍ମା ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉପାଧି ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେହି ଆତ୍ମିକ ଖୁସିରେ ରୁହ । ଯେଉଁଭଳି ଉପାଧି ସ୍ଥିତିରେ ଆସିବ ସେହିଭଳି ସମର୍ଥ ସ୍ଥିତି ହୋଇଯାଉଥିବ । ଯେପରି ତୁମର ଉପାଧି ହେଲା ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ । ତେବେ ସେହି ସ୍ମୃତି ଆସିବାମାତ୍ରେ ହିଁ ପରଦର୍ଶନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରରେ ମାୟାର ଗଳା କଟିଯାଏ । ମୁଁ ମହାବୀର ଅଟେ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଆସିବା ମାତ୍ରେ ତୁମର ସ୍ଥିତି ଅଚଳ ଅଟଳ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଉପାଧିର ସ୍ମୃତି ସହିତ ସମର୍ଥ ସ୍ଥିତି ନିର୍ମାଣ କର ତେବେ କୁହାଯିବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱମାନଧାରୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଭଟକୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ପରଖିବାର ଶକ୍ତିକୁ ବଢାଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****